

På turen fikk vi møte både høy og lav i det palestinske samfunnet. Samtlige understreket hvor viktig det er at vi kom ned for å se med egne øyne hvordan situasjonen var. Vi fikk møte offisielle representanter for selvstyremyndighetene, sentrale og lokale fagforeningsfolk, andre aktivister på grunnplanet og mange "vanlige" folk. Okkupasjonen var det dominerende tema i alle samtaler. Den overskygger alle aktiviteter, bl.a. de faglige.

Vi fikk se hvordan muren deler landet opp i biter, hvordan den deler landsbyer og bydeler i Jerusalem i to og hvordan den ødelegger og vanskeliggjør dagliglivet for de aller fleste. Vi fikk se "bypass roads", som er egne veier for israelerne mellom deres områder med piggetråd og gjerder på begge sider, som også vanskeliggjør livet for palestinerne. Vi fikk se gamle og nye "settlements", som stadig bygges ut, på palestinsk område. Vi fikk se hvordan israelske settlere (okkupanter kalte palestinerne dem) tok over hus og leiligheter inne i byene, eller bygde leiligheter opp på palestineres hus. Vi fikk møte noen av de som var kastet ut av husene sine i Jerusalem, som israelske okkupanter hadde overtatt. Vi fikk møte enker etter palestinere som var skutt av israelske soldater, noen foran øynene på sine egne barn i deres egen leilighet.

Vi fikk se fullt bevæpnede israelske soldater på alle kontrollpunkter (checkpoints) både langs veiene, i byene, foran moskeene og på hustakene. Det var omtrent slik mine besteforeldre har fortalt fra krigen i Norge. Vi fikk se at de kunne stoppe hvem som helst, hvor som helst, for å kontrollere papirer og identitetskort. Vi ble også stoppet på et kontrollpunkt, og nektet å komme gjennom, fordi vi kom fra "feil retning". Rutebussen vår ble stoppet midt på gata, og en ung palestinere ble lempet ut og inn i militærbilen pga av noe feil med papirene hans.

Vi fikk oppleve å gå gjennom Qalandia, det største kontrollpunktet inn til Jerusalem. Der menneskene (palestinerne) ble kontrollert og sluset gjennom som kveg, i lange køer, og var avhengig av dagsformen til soldatene for å komme gjennom.

Vi fikk møte et folk som er fullstendig rettsløs, både i formell forstand og i det daglige møtet med okkupantenes soldater. Vi fikk se en fredelig markering i Jerusalem bli oppløst med makt av israelske soldater, og mange bli arrestert. Vi møtte folk som hadde vært fengslet uten lov og dom i måneds- og årevis.

Vi fikk se hvordan muren delte Øst-Jerusalem og ble bygget for å få flest mulig palestinere utafør, for på den måten å minske den palestinske delen av befolkningen i Jerusalem. Jerusalem skulle bli en rent jødisk by. Slik sett er dette en form for etnisk rensing.

Men vi møtte også et folk som var fulle av pågangsmot og optimisme, og som var utrolig vennlige og som helst ville leve et vanlig liv i fred. De fleste hadde tro på at en gang i fremtiden måtte okkupasjonen ta slutt og de ville få styre sitt eget land. Men som alle understreket, det ville kreve at verdenssamfunnet presset Israel, fordi israelerne nok ikke frivillig ville gi fra seg det som de hadde erobret. De offisielle representantene oppfordret til boikott av alle varer som var produsert i okkuperte områder, mens grasrotaktivistene påpekte hvor vanskelig dette var (umulig å kontrollere) og ville ha full boikott av staten Israel.

Hovedkonklusjon:

Den systematiske forskjellbehandlingen, undertrykkelsen og diskrimineringen av palestinerne var så synlig på alle områder. Den totale israelske kontrollen var tydelig nesten over alt. I løpet av minutter kan de stenge av hele Vestbredden om de vil. Den systematiske utvidelsen av israelske områder foregår hele tiden. I Jerusalem blir det stadig verre å være palestiner, og de blir også færre innenfor byens grenser. Gaza er fremdeles nesten hermetisk lukket.

Men noe av det verste å leve med må være den daglige trakasseringen og ydmykelsen som nesten alle palestinere opplever. Det å måtte søke om alt du skal foreta deg, og aldri vite om du får svar. Og om du får avslag så finnes ingen begrunnelse eller ankemulighet. Det å være prisgitt israelske soldater på 19-20 år, med ladd gevær og all makt over deg og dine. Som kan gjøre hva de vil, og du har ingen ting å stille opp med. Du har kort sagt ingen rettigheter.

Så hva kan vi her hjemme gjøre?

Vi må få ut informasjon og kunnskap om det som skjer og hvor ille situasjonen er. Men også informasjon om at palestinerne ikke har tenkt å gi opp. De fleste har jo ikke noe annet valg enn å bli og sloss videre.

Vi må sørge for at de over 50 norske firmaer, som fremdeles har interesser i okkupert område blir presset til å trekke seg ut.

Og vi må gå i spissen for å få i gang en total internasjonal boikott av staten Israel.

Terje